

μάση πειά. Τὴ θυμᾶμαι, ὡς τὸν καιρὸ ποῦ ξενιτεύθηκα — Πάρτε πορτοκάλλια ! δροσερὰ πορτοκαλλάκια, νὰ νὰ ξημερωνοδραδυνάζεται πότε στὸ χωριό, καὶ πότε στὰ περιδόλια ξυπόλητη, μισόγυμνη, μὲ πεταχτὰ μάτια, μὲ ξέπλεκα κι' ἄγρια μαλλιά εἰς πλάτες, φορτωμένη πορτοκάλλια, καὶ νὰ φωνάζη μὲ μιὰ ξερὴ φωνὴ σὰν ὄρνιο.

— Πάρτε πορτοκάλλια ! δροσερὰ πορτοκαλλάκια, νὰ νὰ ξημερωνοδραδυνάζεται πότε στὸ χωριό, καὶ πότε στὰ περιδόλια ξυπόλητη, μισόγυμνη, μὲ πεταχτὰ μάτια, μὲ ξέπλεκα κι' ἄγρια μαλλιά εἰς πλάτες, φορτωμένη πορτοκάλλια, καὶ νὰ φωνάζη μὲ μιὰ ξερὴ φωνὴ σὰν ὄρνιο.

ΜΗΤΣΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

ΤΟ παραμονὴ καὶ τὰ παιδιὰ χαρωπά, μὲ τὰ θορυβώδη τύμπανα καὶ ἀναμμένους τοὺς χαρτί- νους φανούς των, ἐπῆγαιναν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν νὰ «ποῦν τὰ Χριστοῦγεννα». Ὁ οὐρα- νὸς ἦτο συννεφωμένος ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ χριστι- ανοῦ ἠσθάνετο ὑψηλά, πέραν τῶν νεφῶν, τὴν λάμψιν τῶν ἀστρῶν, τὰ ὁποῖα ἐστόλιζον ἐκεῖ ἐπάνω τὴν κατοικίαν τοῦ Θεοῦ.

Παντοῦ ἐχύνετο χαρὰ ἀδυσνήθης. Συνηγμένοι ὅλοι γύρω τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν εἶχομεν κοσμήσει μὲ ἄνθη καὶ καρπούς, ἀντηλλάσσομεν τὰς εὐχὰς τῶν Χρι- στουγέννων. Εἶχομεν ἀναμμένους ὅλους τοὺς λαμπτήρας τοῦ ἀεριοφωτος καὶ ὑπὸ τὸ ἀπλετον φῶς διέκρινες ζω- γραφισμένην εἰς τὰ πρόσωπά μας ἄρρητον εὐχαρίστησιν.

Νομίζεις ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅλοι λησμονοῦν τὰς φροντίδας καὶ τὰς θλίψεις τῆς ζωῆς. Ἡ δυστυχία, ἡ ὁποία καθ' ἐκάστην στήνει τὴν σκηνὴν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, γίνεται τότε ἡπιωτέρα καὶ λαμβάνει καὶ αὐτὴ ἐκφρασιν οὐρανίας χάριτος.

✱

Ὅταν ἐπῆγα νὰ κατακλιθῶ, ἦτον ἀκόμη ποτισμένη ἡ ψυχὴ μου μὲ τὴν εὐφροσύνην τῆς ἐσπέρας ἐκείνης. Τό- σον ἥρεμον ὕπνον ποτὲ δὲν ἐκοιμήθην. Ὡνειρεύθην ὅτι

εὐρίσκωμην ἔξω τῆς πόλεως μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τ' ἀδέλ- φια μου. Ὅλη ἡ πόλις ἦτο συνηγμένη ἐκεῖ καὶ καθεὶς διέ- κρινεν εἰς τὸ ὄμμα τοῦ ἄλλου τὸ χαρμόσυνον αἶσθημα τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὴν ἰδικὴν του ψυχὴν. Ὁ ὀρίζων ἦτο κα- θαρὸς καὶ τὰ βουνά, μακράν, μὲ τὸν βαθὺν χρωματισμόν των, ἐζωγραφίζοντο ἀρμονικὰ γύρω τοῦ μαγευμένου θόλου τοῦ στερεώματος. Χαμηλά, τόσον ὥστε ἐνόμιζον ὅτι εἰς ὀλίγα λεπτὰ θὰ εὐρίσκοντο ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, Χερουδεὶμ ἐκράτουν βιβλίον ἀνοικτὸν, τὸ ὁποῖον ὁμοίαζε μὲ Εὐαγ- γέλιον. Τὰ φύλλα του εἶχον τὸ ὠραῖον χρῶμα τοῦ οὐρα- νοῦ καὶ εἰς τὸ μέσον, κεντημένη ἀπὸ ἄστρα μὲ γλυκὴ καὶ συμπαθεῖς φέγγος, ἀνεγινώσκετο ἡ λέξις : ΑΓΑΠΗ. Ὁ ἥλιος ὁλόχρυσος, χωρὶς ἡ λάμψις του νὰ θαμβόνη τοὺς ὀφθαλ- μούς, περιέβαλλε τὴν εἰκόνα ὡς λαμπρὸν πλαισίον.

✱

Τὴν νύκτα εἶχε χιονίσει εἰς τὰ βουνά· ἀλλ' ὅμως τὸ πρωτὶ ἀνέτελλεν ἀνέφελον καὶ τριγύρω αἱ χιονισμέναι κορυφαὶ ἀνέλαμπον κατάλευκοι ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. Ἡ Κτί- σις ὅλη ἐώρταζε μετὰ τῶν χριστιανῶν τὴν ἐπέτειον τῆς εὐφροσύνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐχαρίζετο εἰς τὸν κόσμον ἡ μεγάλη θρησκεία τοῦ Χριστοῦ.

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

